

Grotemensendingen

Simon Mus

**Grote
mensen
dingen**

2025 Brave New Books

© Simon Mus 2025

Redacteur: Suus van de Kar

Omslagontwerp: Michael Barendregt

Foto auteur: Mariapaz Brochero

ISBN 978 94 652 0032 3

*Puede ser que la vida no sea la fiesta que esperabas,
pero mientras que estés aquí, tienes que bailar.*

*Het kan zijn dat het leven niet het feest is dat je ervan
had verwacht, maar terwijl je hier bent, moet je dansen.*

DANTE GEBEL

I

In de overdreven grote kartonnen koffiebeker bleef een laag van koffieschuim achter, die langzaam over de zijkanten naar de bodem gleed. De geelbruine substantie deed hem denken aan foto's die hij van de Afrikaanse savanne kende. Hij had geen idee of het er in het echt ook zo uitzag, hij was er nooit geweest. Tenminste, niet dat hij zich kon herinneren. Arabica. Het was zijn favoriete koffie. Gemaakt van bonen waar zijn westerse voorouders zijn biologische voorouders in de zeventiende eeuw voor hadden afgeslacht. De bonen die later plaats zouden maken voor goud, olie en diamanten. Allemaal dingen die de westerse samenleving waarin hij was opgegroeid meer waard had gevonden dan de levens van zijn voorouders. Zijn identiteitscrisis had inmiddels zulke proporties aangenomen dat de nietszeggende schuimkraag in zijn kop koffie hem naar deze gedachten kon leiden.

De vriendelijke, monotone klanken van de Schipholstem die door de vertrekhal galmde, brachten zijn bewustzijn terug naar het hippe koffietentje in de grote hal van het vliegveld. Daar was hij een halfuur eerder met Lena gaan zitten.

'Gaaf het?' vroeg ze op haar oprechte maar, voor Kobe inmiddels, bloedirritante bezorgde toon.

‘Ja.’

Hij gaf haar een geruststellende kus op haar wang in de hoop haar daarmee het zwijgen op te leggen.

‘Ik weet gewoon zeker dat één van die drie losers te laat gaat komen.’

Terwijl hij het zei schoot er direct een aantal situaties door zijn hoofd waarbij één van zijn vrienden te laat was gekomen. Dat waren er veel. Toch was het altijd goed gekomen en concentreerde hij zich eigenlijk alleen op deze zorgen om zijn échte zorgen niet met Lena te hoeven delen.

‘Dat komt wel goed schat,’ zei ze. ‘Ze weten toch hoe belangrijk dit voor je is. Het zijn volwassen mannen.’

‘Volwassen?’

Ze moesten er beide om lachen. Gelukkig, dacht Kobe, hij had haar afgeleid. Kobe keek naar zijn vriendin, die nog even extra genoot van het moment dat ze daar in dat asociaal dure koffietentje op Schiphol met hem had. Hij wist dat ze opzag tegen het moment waarop Bram, Gias en Lennart hen zouden ontmoeten. In hun gezelschap voelde ze zich altijd alsof ze voor Kobe op de tweede plaats stond. De vier jongens hadden een speciale band van meer dan tien jaar vriendschap, waar Lena nooit tussen zou komen, hoe hard ze het ook zou proberen. En hoe vaak Kobe haar ook vertelde dat zij altijd op de eerste plaats kwam, hij kon aan haar blik zien dat ze dat in het gezelschap van zijn vrienden nooit geloofde. Alleen aan haar blik, want ze zou er nooit iets over zeggen. Ze zag de jongens als haar oneerlijke concurrentie. Dat zorgde soms voor een ongemakkelijke sfeer, al wist Kobe dat hij en Lena de enige waren die dat voelden. Kobe schoof iets dichtert tegen haar aan op het bankje. Hij had zijn arm om haar heen geslagen en zij liet haar hoofd op zijn schouder rusten. Met zijn andere hand streelde hij

haar opbollende buik. Soms vergat hij dat ze zwanger was. Dan schrok hij wanneer hij haar buik voelde. En hoewel die tedere streling over haar opbollende buik hem alleen maar bang maakte, zag hij hoe Lena op die momenten straalde van geluk. Ze waren inmiddels negentien weken in verwachting.

Kobe zag hoe Lennart al zoekende het koffietentje kwam binnenlopen. In zijn luchtige, linnen blouse en losse chino broek zag hij er goed voorbereid uit. Om zijn nek hing zijn fotocamera en op zijn rug droeg hij een compacte rugzak.

De vrienden maakten oogcontact. Lennart zette al wandelend zijn zonnebril op zijn hoofd om zijn halflange haar uit zijn gezicht te vegen. Hij was bijna bij de tafel, maar nog voor hij gedag had gezegd trok hij zijn camera omhoog en nam hij een foto van het stel.

‘Ook goedemiddag Lenny,’ zei Kobe lichtelijk geïrriteerd.

‘Hé vriend!’

Kobe stond op om zijn vriend te omhelzen. Vervolgens leunde Lennart naar Lena, gaf haar een knuffel en kustte haar op de wang.

‘Hoe gaat het met die kleine? Alles oké bij de echo?’

Een week eerder waren Kobe en Lena voor een echo naar de verloskundige geweest. Het sierde Lennart dat hij die afspraak had onthouden.

‘Ja! Zo bijzonder om het hartje te zien kloppen.’ zei Lena.

Het was Lennart al eerder opgevallen hoe afzijdig Kobe raakte zodra iemand over de baby begon, en dat was nu niet anders.

‘Gelukkig! Dat doet me goed jongens, ik ben écht blij voor jullie.’

Lena glimlachte. In de hoop op een reactie keek Lennart nog een keer naar Kobe. Niets. Die staaarde geforceerd de andere kant op. Lichtelijk verbaasd ging Lennart bij ze aan tafel zitten.

‘Wat heb je weinig bij je Len?’

Lena wees naar het rugzakje van Lennart, dat zeker de helft kleiner was dan Kobes rugzak.

‘Alles wat ik nodig heb. Niets te veel. De fout om met twintig kilo op mijn rug door die fucking hitte daar te lopen slenteren heb ik al eens eerder gemaakt.’

‘Fair enough.’ zei Lena.

‘Iemand koffie?’ vroeg Kobe.

Door de vraag over de baby was Kobe zo van de leg geraakt dat hij even een moment voor zichzelf nodig had. Lennart knikte instemmend maar Lena bedankte. Hij stond op en liep naar de balie, Lena en Lennart samen aan het tafeltje achterlatend. Lena keek Kobe na tot ze zeker wist dat hij haar niet meer kon horen.

‘Len, wil je iets voor me doen?’

‘Sure.’

Omdat Lena zo zacht praatte leunde hij iets dichterbij haar toe, benieuwd wat ze hem zou vragen.

‘Kun jij een beetje op hem letten en me bellen als er iets is? Hij is heel erg gespannen volgens mij, ik krijg er totaal geen hoogte van.’

Lennart moest een beetje lachen om haar schattige bezorgdheid. Het was Kobe, de rust zelve. Hij had hem nog nooit gespannen of in paniek gezien.

‘Natuurlijk doe ik dat Lena, dat beloof ik.’

Even pakte hij haar hand, die op tafel lag, en kneep er zachtjes in.

‘Zit je nou de zwangere vriendin van je beste vriend te versieren, viezerik?’ hoorden ze iemand vanaf de andere kant van het koffietentje roepen. De twee lieten gauw elkaars hand los en draaiden zich om. Het was Gias. Wie anders, dacht Lennart.

Samen met zijn vriend William kwam hij enthousiast op hun tafeltje afgestormd. Nadat William de grote rugzak van Gias' rug had getrokken, omhelsde hij Lennart en gaf hij Lena een zoen.

'Is dat het voetbaltenue van het nationale elftal van Kenia?' vroeg Gias aan Lennart, wijzend op het verwassen witte shirt met blauw UNICEF-logo dat Lennart onder zijn blouse aanhad. Lennart negeerde zijn vraag, dus keek Gias om zich heen, op zoek naar bevestiging van zijn geestigheid bij Lena dan wel William.

'Waar is Koob?' vroeg hij toen niemand reageerde.

'Koffie halen,' antwoordde Lennart.

'Ik ga hem wel even helpen,' zei William. 'Wil je ook wat schat?'

'Lekker, doe maar cappuccino,' zei Gias.

Hij trok een stoel naar zich toe, ging zitten en richtte zich tot Lena.

'Wat vind jij er nou van? Mag hij zomaar zo lang weg van jou? Je bent nota bene nog zwanger ook!'

Lena moest zich inhouden om niet met haar ogen te rollen. Gias probeerde haar altijd als de overdreven bezitterige vriendin neer te zetten. Dat was ze helemaal niet.

'Nee hoor, al blijft hij maanden weg, zolang hij maar op tijd terug is voor de bevalling.'

Daar had Gias geen reactie op die volgens zijn standaarden grappig genoeg was. Als iemand zijn cynisme of grappen overtrof en hij geen waardige reactie meer wist, liet hij het gesprek altijd doodbloeden door een pijnlijke stilte te laten vallen. Dan begon er vanzelf iemand over iets anders. Gelukkig waren daar Kobe en William, die met hun terugkomst die rol op zich namen.

Al snel ontstond er aan tafel een discussie over de dikte van de trui die Gias had besloten aan te trekken. Lennart had zijn vrienden

een paar dagen eerder nog een bericht gestuurd met passief dwingende kledingadviezen voor de Afrikaanse hitte. Gias had er natuurlijk weer overheen gelezen. Toen de koffie op was, begonnen de twee stelletjes tot ongemak van Lennart langzaam maar zeker afscheid van elkaar te nemen. Ondanks dat het alles was wat hij niet wilde in zijn leven, gaf het hem toch altijd een eenzaam gevoel wanneer zijn vrienden hun partners enige vorm van affectie toonden.

‘Kijk! Daar heb je onze sexy rockster!’ riep Gias terwijl hij richting de ingang van de vertrekhal wees.

Het was Bram die de hal van het vliegveld in kwam lopen. Zoals de jongens inmiddels gewend waren, stond er een groepje van ongeveer tien mensen om hem heen die één voor één met hem op de foto wilden. Van een afstandje leek Bram het die dag met minder tegenzin dan anders te ondergaan. En dat was ook zo. Bram had die nacht beter geslapen dan hij in tijden had gedaan. Hij hield ervan om naar het buitenland te gaan. Het liefst zo ver mogelijk. Zijn bekendheid reikte inmiddels van Nederland tot ver in België, maar ook in Duitsland, Engeland en zelfs delen van Oost- en Zuid-Europa was hij beroemd. Die bekendheid had zulke immense vormen aangenomen dat hij het stiekem eng was gaan vinden. Het gaf hem weinig rust en maakte hem soms paranoïde. Daarom genoot hij altijd intens van zijn tripjes naar Mexico, waar hij vroeger met zijn vriendin, één van zijn vrienden of in zijn eentje meerdere keren per jaar naar toe ging. Altijd naar dezelfde uitvalsbasis: Puerto Escondido. Vanuit die badplaats had hij het land waar hij zo van was gaan houden al half ontdekt. Er was daar nooit iemand die hem herkende. Niemand die met hem op de foto wilde. Hij kon daar anoniem zijn, en die anonimiteit was precies de reden waarom hij opvrolijkte zodra hij de vertrekhal van

Schiphol binnen liep. Hij wist dan dat de mensen waarmee hij de aankomende uren op de foto ging voor de komende dagen, weken, of maanden de laatste zouden zijn.

Vanaf het inmiddels te klein geworden tafeltje zagen zijn vrienden het tafereel aan. Zoals ze dat altijd deden. Het was vaak ongemakkelijk, zeker als zij werden gevraagd om ‘even de foto te maken’.

‘Oh my god! It's Morish Idol!’ schreeuwde Lennart toen Bram het koffietentje in kwam lopen.

‘Ik wil een kind van je!’ gilte Gias er als een puberaal tienermeisje achteraan.

‘Ja ja,’ fluisterde Bram terwijl zijn hoofd bijna in zijn kraag verdween, in de hoop minder aandacht te trekken van de andere gasten in de koffiebar.

‘Serieus?’ vroeg Lennart aan Bram toen hij dichterbij was. Vol ongeloof staaarde hij naar het felgele rolkoffertje dat Bram achter zich aan trok. Bram parkeerde zijn koffer naast de laatst overgebleven lege stoel aan tafel en ging zitten.

‘Wat?’

‘We gaan niet naar de Costa del Sol,’ zei Lennart. ‘We gaan naar fucking Kenia!’

‘Ja?’ zei Bram. ‘Hebben ze daar geen verharde wegen of zo?’

Lennart rolde met zijn ogen, hij wilde er niet eens antwoord op geven.

‘Er zit toch ook gewoon een handvat aan...?’

Bram was zich van geen kwaad bewust, wat iedereen behalve Lennart aan het lachen maakte. De groep was nu compleet. Er was nog maar weinig tijd over om in te checken, en hoewel Kobe en Lena inmiddels al drie uur op Schiphol waren, hadden ze nu nog maar een half uur voor het vliegtuig zou gaan boarden. Maar dat

was al een half uur méér dan Kobe van tevoren van zijn vrienden had verwacht. Dat ze alle drie op tijd waren, betekende veel voor hem. Hij had de afgelopen weken getwijfeld over hoe serieus ze hem en zijn plan namen. Hij was bang geweest dat ze het zouden zien als een vakantie. Lang leve de lol. Maar omdat hij van hen alle drie precies wist waarom ze met hem megingen, waren die gedachten uiteindelijk de kop ingedrukt. Hun redenen waren misschien nog wel beter dan de zijne.

Na een korte wandeling stonden ze in de vertrekhal voor de check-in. Terwijl Lena en Kobe elkaar overlaadden met lieve woordjes, knuffels en kusjes gaven Gias en William elkaar een langdurige, liefdevolle kus die werd opgevolgd door een serie cynisch, jaloerse opmerkingen van Gias. Dat was zijn manier om te zeggen dat hij zijn vriend zou gaan missen. Bram en Lennart wisselden een blik van ongeduld met elkaar uit.

‘We moeten gaan jongens,’ riep Gias ineens stellig.

Ook Bram en Lennart namen afscheid van de achterblijvers, waarna het viertal de rij in liep. Kobe keek nog een paar keer achterom naar Lena en zwaaide. Gias keek al lang niet meer naar William. Hij had zodra ze de rij in waren gelopen direct de leidinggevende rol aangenomen die hij, zoals altijd ongevraagd, aannam tijdens weekendjes weg of andere gezamenlijke reizen. Dan gedroeg hij zich als een vader die zijn drie zoons uitlegde hoe alles werkte, en ervoor zorgde dat zij op de juiste momenten de juiste papieren bij de hand hadden.

‘Bram, heb je je paspoort?’ vroeg Gias toen ze bijna aan de beurt waren voor de check-in. Maar Bram stond te staren naar één van de grondstewardessen die hem bekend voorkwam en reageerde niet.

Gias verhief zijn stem. ‘Bram! Pak nou alvast even je paspoort erbij, we zijn bijna aan de beurt. Anders sta je daar straks aan die balie weer te kloten.’

Bram gehoorzaamde, maar bleef naar de stewardess staren. Misschien is het een oude scharrel, dacht hij. Hij hoopte het, ze was bloedmooi. In de korte rij waren ze zo aan de beurt en toen Kobe naar de balie werd gewenkt, keek hij nog een laatste keer om naar zijn zwangere vriendin. De laatste keer, besloot hij. Vanaf dit moment was de reis echt begonnen en wilde hij even niet meer aan Lena denken. Niet meer aan de baby. Niet meer aan thuis. Tijdens de check-in was het niet alleen zijn rugzak, die als een last van zijn schouders viel.

Na Gias en Lennart was als laatste Bram aan de beurt. De stewardess die hij dacht te herkennen, gebaarde hem naar voren te komen, glimlachte vriendelijk en vroeg om zijn paspoort. Wat een zakelijke interactie, dacht hij. Logisch, wat had hij dan gedacht? Dat ze achter haar balie vandaan was gesprongen, hem had gezoend om vervolgens samen te paard de horizon tegemoet te rijden? Zeer onwaarschijnlijk.

In die paar seconden dat ze zijn paspoort controleerde, zag hij het ineens. Het was niet de vrouw zelf die hem bekend voorkwam, het waren haar uiterlijke kenmerken. Ze leek op Manon, zijn ex. Haar steile, blonde haar dat strak in een knot op haar hoofd zat, haar donkerbruine ogen waar hij uren en uren in had gekeken, en dan die lippen. Oh, die lippen.

‘Alstublieft meneer, fijne vlucht.’

Ze hield zijn paspoort omhoog en hij pakte het aan. Haar stem deed hem beseffen dat ze Manon niet was. Zijn lichaam vulde zich met woede. Hoe kon hij het leukste meisje van de wereld nou vergelijken met de eerste de beste grondstewardess? Maar het was

vanzelf gebeurd. Het was een soort onderbewuste zoektocht naar de vervanging van iets wat in zijn ogen perfect was geweest. Over oneerlijke concurrentie gesproken. Hij bedankte de stewardess en liep naar zijn vrienden die hem op stonden te wachten.

‘Tevreden, fuckboy?’ vroeg Gias, die dacht dat hij Bram had zien flirten.

Nog voor hij iets kon terugzeggen, liep Gias al verder.

‘Kom maar hier met jullie paspoorten!’

Hij trok de rits van de fannypack, die over zijn schouder hing, open.

‘Ik hou alles wel bij elkaar in mijn tas.’

Zijn drie vrienden zuchtten maar gaven braaf hun paspoorten af.

‘Je weet dat je veel te oud bent voor zo’n hip tasje hè?’ zei Lennart.

Gias negeerde het.

‘Kom, ik moet nog even iets te lezen halen, een broodje eten en even snel een peuk roken. Jij moet toch ook nog roken, Bram? Het kan straks zeker acht uur niet.’

Wat de rest nog wilde doen voor ze het vliegtuig in zouden stappen, leek hem niet te interesseren. Gelukkig interesseerde dat hen zelf ook niet. Ze volgden braaf hun reisleader. Bram was nog in de war van wat hij net aan die balie had ervaren, en liep verstrooid achter zijn vrienden aan tot hij ineens een hand op zijn schouder voelde. Het was de hand van Kobe die wist waar Bram mee zat en deed hem zonder woorden gerust te stellen. Fijn.

Het boarden van hun vlucht was al begonnen, maar niemand behalve Lennart leek zich daar opgejaagd door te voelen. Zeker Gias niet, die op zijn dooie gemak door de verschillende tijdschriften stond te bladeren in een kiosk. Ze kozen alle vier iets

uit in de kiosk uit en sloten aan in de rij om het af te rekenen. Gias had een Cosmopolitan gevonden waar in grote letters ‘10 manieren om over je ex heen te komen’ op de cover stond. Bram had de cover al gezien en wist dat Gias erop zat te broeden om het tijdschrift in het vliegtuig tevoorschijn te halen en deze tien tips ongevraagd aan hem voor te dragen. Bram kocht een zak pinda’s. Eten was zijn medicijn tegen de opkomende zenuwen. Want ondanks de tientallen, zo niet honderden vluchten die hij al had gemaakt, had hij nog altijd last van een lichte vorm van vliegangst. Zo noemde hij het zelf. Zijn vrienden zouden zijn fobie eerder omschrijven als extreme paniek. Toen Bram zijn pinda's op de balie legde hoorde hij de stem van Gias achter zich: ‘Doe jij deze even?’

Die vraag werd opgevolgd door drie armen die aan beide kanten langs zijn lichaam naar de balie reikten en een stapel tijdschriften, een nekkussen en een set kaarten naast zijn pinda's op de balie legden. Bram zuchtte, maar wel met een glimlach. Hij vond het nooit erg om voor zijn vrienden te betalen. Zij hadden hem, toen hij nog een werkeloze wannabe muzikant was, ook meerdere keren van de hongersnood gered of zijn huur voorgeschoten.

‘Doe maar met een tasje alstublieft.’

Nadat Gias en Bram nog een sigaret hadden gerookt, kwamen de vier vrienden als allerlaatste passagiers aan bij de gate van hun vlucht. De grondstewardessen hadden blikken vol van irritatie, maar dat viel alleen Kobe op, die zich uitvoerig verontschuldigde. Gias liep nog altijd als leider voorop toen ze via de slurf de Boeing 787 betraden. Een vriendelijke stewardess verwelkomde hen aan boord en wees ze het juiste gangpad aan. Ze was bijzonder knap, dat viel hen alle vier op. Het strakke uniform bracht de

overweldigende rondingen van haar figuur prominent naar voren. Het moest wel overduidelijk zijn hoe erg de jongens van haar schoonheid onder de indruk waren, half kwijlend hadden Kobe en Bram haar gedag gezegd. Lennart betrad het vliegtuig als laatste en bleef net iets langer dan de rest voor haar stilstaan om haar diep in haar ogen te kunnen kijken. Lennart was van hen vieren altijd de grootste en meest succesvolle flirt geweest en deinsde er nooit voor terug om zijn talenten in praktijk te brengen. De stewardess lachte lief naar hem en bloosde zelfs een beetje. Gias zag het gebeuren.

Snel baanden ze zich een weg door het gangpad, naar de enige overgebleven lege stoelen.

‘Waar wil jij, Bram?’ vroeg Gias voor hij ging zitten.

Dat was voor Gias' doen opvallend vriendelijk.

‘Bij het gangpad is goed.’

Gias schoof door naar het raampje, Lennart ging naast hem zitten en Kobe nam plaats in de overgebleven stoel achter zijn vrienden.

‘Zat je nou meteen weer op die luchtbediende te geilen?’

Gias had een onrechtvaardige afkeer van luchtvaartpersoneel ontwikkeld nadat hij een tijdje met een steward had gedatet. Een hele aardige jongen, vonden Lennart, Bram en Kobe, maar volgens Gias had hij hem bedrogen met een collega tijdens een retourvlucht naar Miami. Gias had het resoluut uitgemaakt over de telefoon. Niemand begreep waarom hij dan gelijk alle beoefenaars van dat beroep moest haten, maar zo was Gias nou eenmaal.

‘Het zijn gewoon obers, maar dan in een vliegtuig,’ zei hij altijd. ‘En maar tof doen... Wat een losers.’

‘Zij zat op *mij* te geilen,’ antwoordde Lennart.

Precies op dat moment liep de knappe stewardess langs hun rij stoelen het gangpad door. Ze lachte uitdagend naar Lennart.

‘Ongelofelijk... Hij heeft nog gelijk ook!’ zei Gias terwijl hij op Lennarts bovenbeen sloeg. ‘Hoe doe je dat toch?’

Lennart kreeg een arrogant glimlachje op zijn gezicht. Hij genoot ontzettend van deze momenten. Hij wist niet waarom maar het voelde als winnen. Hij bedacht zich hoe iedere man die samen met zijn uitgezakte vrouw of vriendin dit vliegtuig in was gelopen even naar haar had opgekeken. Even had gefantaseerd hoe het zou zijn. Hoe ze er zonder dat uniform uit zou zien. En het was hij, met wie ze flirtte. De winnaar.

Terwijl het vliegtuig naar de juiste startbaan taxiede zochten de jongens een comfortabele houding voor de aankomende acht uur. Kobe zat in stilte naast een vermoedelijk Keniaans stel, in de rij achter zijn vrienden. Het oplaaiende geluid van de startende vliegtuigmotoren was een definitief teken dat de reis, het enige waar hij de afgelopen weken aan had kunnen denken, nu toch echt van start zou gaan. Recht voor hem zat Bram in eenzelfde staat van stilte. De ene na de andere pinda verdween in zijn mond, waarna hij er manisch op kauwde tot er alleen nog een papperige brij van pinda's overbleef in zijn mond, die hij dan probeerde door te slikken. Door de zenuwen was dat een stuk lastiger dan normaal. Bij de kleinste beweging van het vliegtuig speelde zijn angst op, maar met zijn ogen dicht en zijn pinda's bij de hand had hij het onder controle.

Gias zag de stewardess van Lennart weer aan komen lopen en tikte zijn vriend aan. Hun plaatsen waren halverwege het toestel en ze zou schuin voor hen haar veiligheidsinstructies uitbeelden. In afwachting van de intercom keek ze Lennart een paar keer aan,

die dan charmant naar haar probeerde te lachen. Terwijl ze in het gangpad de veiligheidsinstructies begon uit te beelden probeerde hij haar, zonder een totale creep te zijn, te bewonderen.

Na de instructies besloot Gias zijn vriend een handje te helpen.

‘Mevrouw, hoe krijg ik dat scherpje aan?’

Lennart kreeg een rood gezicht. Ze leunde over Bram heen en liet Gias de juiste knop zien.

‘Dankjewel.’

Terwijl ze terug overeind kwam keek ze Lennart nog even aan. Opvallend lang.

‘Hoi,’ zei Lennart.

Ze glimlachte weer en liep daarna het gangpad in.

‘Snap jij dat nou Bram?’ vroeg Gias verwonderd.

Hij leunde voor Lennart langs maar Bram hoorde hem niet. Die zat nog steeds als een maniak pinda’s te vermalen om zijn paniekaanval af te vlakken.

‘Bram!’

Bram schrok ervan.

‘Huh, wat? Oh, ja, nee knappe jongen toch, ik snap het wel.’

‘Thanks Bram!’ zei Lennart op een gedragen toon, en hij keek Gias vol trots aan. Gias schudde zijn hoofd en lachte hem uit. Zulke arrogantie was niets voor Lennart. Het stond hem niet.

De lampjes die aangaven dat alle gordels vast moesten sprongen aan. Een signaal dat Brams poriën ertoe aanzette om exorbitante hoeveelheden zweet naar buiten te persen. Lennart zag zijn vriend worstelen met de zenuwen.

‘Chill, Bram. Over vijf minuten hangen we in de lucht.’

Bram knikte alsof hij iets aan die informatie had maar van binnen kon hij het wel uitschreeuwen. De halve Xanax-pil die hij die ochtend had genomen deed zijn werk niet, en hij vervloekte

zichzelf omdat hij een week eerder een dubbele dosis had genomen. Nu had hij geen extra pillen meer. Het vliegtuig begon langzaam op te trekken. Bram sloot zijn ogen en begon als een bezetene te kauwen. Toen vlogen ze. En na een paar minuten stijgen waren ze op hoogte. Het geluid waarmee de lampjes van de gordel uitsprongen gaven zijn lichaam het teken dat het ergste voorbij was. Voorlopig tenminste. Tot de landing.

Bram

De stilte van het lege huis in de Kuipersstraat voedde Brams zenuwen. Hij lag plat op zijn rug op bed en liet zijn akoestische gitaar op zijn buik rusten. Af en toe sloeg hij een snaar of een akkoord aan. Zo lag hij de eerste uren van de dag versmolten met zijn instrument als een soort nieuwe, muzikale levensvorm op bed. De dag waar hij al vijftien jaar van droomde was eindelijk aangebroken.

Vijftien jaar eerder was hij acht jaar oud geweest. Vijftien jaar eerder had hij zijn eerste gitaar gekregen, de oude van zijn vader. De daaropvolgende jaren had hij voor iedere verjaardag een nieuw muziekinstrument gevraagd. Zijn vader struinde dan kringloopwinkels af op zoek naar een goedkoop drumstel, keyboard, of wat hij dat jaar dan ook had bedacht te willen leren spelen.

Zijn vader en moeder hadden hun enige kind altijd met veel liefde gesteund in zijn dromen en ambities om muzikant te worden. Het gezin woonde in een kleine arbeiderswoning in Vught, een dorp in Noord-Brabant. Zijn vader werkte als loodgieter en zijn moeder als verpleegkundige in het ziekenhuis van Den Bosch. Ze verdienden niet veel, maar legden toch achttien

jaar lang iedere maand wat opzij om te sparen voor de studie van hun zoon. Dat die studie iets met muziek te maken zou hebben, maakte zijn vader extra gelukkig. Hij had als twintiger ook in een band gespeeld, die helaas nooit van de grond was gekomen. Het was een lokaal succes geweest maar ze hadden nooit het grote publiek weten te bereiken. Bram had de liefde voor muziek duidelijk van zijn vader geërfd. Of aangeleerd, aangezien hij vroeger avondenlang met zijn vader naar platen had zitten luisteren.

Hij had zijn ouders erg teleurgesteld toen hij na een jaar was gestopt met zijn studie aan het conservatorium in Amsterdam. Het was een zwaar toelatingsproces geweest, zeker voor popmuziek, de meest populaire richting. Zijn ouders waren zó blij voor hem geweest toen hij in één keer werd aangenomen en hadden altijd geprobeerd hem financieel te ondersteunen. Bram wist hoeveel geld het voor ze moest zijn geweest, en het had hem erg geraakt dat zij dat voor hem over hadden. Zonder geldzorgen had hij zich kunnen storten op datgene waar hij het meest van hield, en hij had niet geweten hoe hij hen moest bedanken. Het was de motor van zijn wil tot succes geworden: om zijn ouders trots te maken, maar ook om uiteindelijk genoeg met zijn muziek te verdienen om ze te kunnen terugbetalen.

Maar al in de eerste maanden was het conservatorium een teleurstelling voor hem geweest. Vanaf de brugklas had hij al geweten dat muziek zijn passie was, en het vooruitzicht dat hij nog vijf jaar Franse woordjes moest leren demotiveerde hem zodanig dat hij zo min mogelijk had uitgevoerd. Toch was hij slim genoeg om steeds zonder veel moeite over te gaan naar het volgende jaar. Zijn docenten, zijn vader, zijn moeder en hijzelf hadden hem vijf jaar lang voorgehouden dat hij het uit moest zitten en dat hij na de

middelbare school kon gaan doen wat hij leuk vond. Maar na twee maanden, toen alle spanning van zijn nieuwe uitdaging eraf was, begon hij zich bedrogen te voelen. Hij had gedacht dat hij na de havo nooit meer naar school zou hoeven, en toch voelde het conservatorium als school. Hij zat in klassen, in lokalen, hij moest huiswerk inleveren en er waren leraren die dat beoordeelden. Dat laatste stond hem vooral niet aan. Hij was vijf jaar lang beoordeeld op onderwerpen die hem niets interesseerden, maar nu was het zijn grote liefde die werd beoordeeld en becijferd.

Na een half jaar leidde dit ertoe dat hij steeds onzekerder werd over wat hij eigenlijk kon. Hij kreeg het idee dat iedereen beter was dan hij. Dat ze meer talent, meer persoonlijkheid en een uniekere stijl hadden. Hij voelde zich een domme boer uit Brabant die zich probeerde te meten met mensen die veel meer talent hadden. Hij raakte ervan overtuigd dat zijn muziek zich beter zou kunnen ontwikkelen zonder deze studie en de daarbij horende verplichtingen. Hij stopte met de studie en regelde een baantje, als barman bij The Waterhole, een kroeg op het Leidseplein waar iedere avond livemuziek te horen was. Een plek waar jong muzikaal talent een podium kreeg. Het deed hem pijn zijn ouders teleur te stellen, maar hij bleef geloven dat hij door zou breken. En dan zouden zijn ouders trots zijn. Daar wilde hij voor zorgen.

Het enige positieve wat hij aan die maanden op het conservatorium had overgehouden, was de band die hij had gevormd. Twee keer per week repeteerde hij met een door hemzelf bij elkaar gezocht groepje muzikanten, in een oud pand op een industrieterrein in Amsterdam-Noord. Bassist Wong en drummer Mac kende hij van het conservatorium. Op keyboard en synthesizers had hij Milou. Daar had hij ooit een onenightstand mee gehad, maar na een goed gesprek beschouwden ze elkaar nu

als vrienden. Al was die afspraak nog wel eens flexibel, als het hen allebei zo uitkwam. Zelf schreef hij alle muziek. In de band zong hij, speelde hij gitaar en voor sommige nummers ook keyboard. Het was zijn band, hij was de baas. Dat had hij iedereen duidelijk gemaakt voordat ze echt waren begonnen. Ideeën waren altijd welkom, maar hij nam de beslissingen. Dat was de enige manier om een band zonder problemen bij elkaar te houden, vond hij. Ze werden al snel een hechte groep. Op een avond – ze hadden gerepeteerd, en zaten nu bij Bram thuis stoned *Finding Nemo* te kijken – bedacht Mac de bandnaam. Morish's Idols. Gebaseerd op een van de filmkarakters, Gill, een *Moorish Idol*-vis. Bram en de andere bandleden waren het er meteen over eens. Vanaf nu waren ze Morish's Idols. Bram vond het briljant, en toen hij er een Google zoekopdracht op nasloeg vond hij het nog briljanter. Onder de Afrikaanse Moren stond de Moorish bekend als 'de bringer van geluk.' Precies wat hij als artiest wilde zijn: de bringer van geluk.

Morish's Idols was al drie jaar actief toen hij daar met zijn gitaar op bed lag te wachten op Mac. Drie jaren van oefenen in kraakpanden, optreden voor tien man en een paardenkop en demo's opnemen in geïmproviseerde kleine studio's. Toch voelde hij zich al drie jaar een rockster. Inclusief misselijkheid die hem voor elk optreden, hoe klein ook, overviel. Dat was vandaag niet anders. Vandaag zou hij namelijk voor het eerst langsgaan bij een label, om te praten over een platencontract. Na hun laatste optreden was er een vriendelijk ogende man op Bram afgelopen, die hem een kaartje had gegeven en had gevraagd of hij het nummer een keer wilde bellen. In de kleedkamer waren hij en zijn band door het dolle heen gegaan. Een platencontract, tour, stadionconcerten, het werd allemaal al voorbarig besproken. De

hele nacht hadden ze gefeest in de stad. Nog zonder dat ze wisten wat de man precies van hen wilde.

De maandagochtend daarna belde hij gelijk het nummer dat op het kaartje stond. Paul Bender nam op. Hij had een van zijn mensen naar een paar van hun optredens gestuurd, had hun EP geluisterd en zag iets in hen. Hij wilde graag een keer met Bram praten, om zijn visie op de band te bespreken. Bram was stilgevallen. Paul Bender was een grote naam in de muziekindustrie. Hij werkte voor het grootste label van de Benelux.

‘Ik... Eh, dank u wel. Dat lijkt me...’

‘Wat doe je morgenochtend?’

‘Nog niks.’

‘Goed, kom dan even bij me langs! Je weet waar we zitten toch?’

Dat wist Bram zeker. In een prestigieus pand aan de Prinsengracht.

‘Tot morgen,’ had hij nog tegen de pieptoon gezegd, die al klonk nadat Paul had opgehangen.

Hij zou alleen gaan, het was immers zijn band. Wel zou Mac met hem meefietsen en buiten voor de deur wachten. Hij keek op zijn horloge. Mac was laat. Langzaam voelde hij hoe de dubbele dosering alprazolam begon te werken. Dat gebruikte hij nu al een tijdje tegen zijn soms ziekelijke zenuwen. Hoewel hun optredens nog altijd niet veel voorstelden, kon hij zijn zenuwen nooit bedwingen. Bij vrijwel elk optreden moest hij van tevoren wel een keer overgeven van de stress.

‘Dat is écht niet gezond hoor,’ had Kobe weleens gezegd toen hij bij een optreden was komen kijken, en Bram had staan overgeven terwijl ze van tevoren buiten stonden te roken. Kobe was degene die hem vervolgens met Chrisje in contact had

gebracht. Chrisje zat in hetzelfde jaar van de studie geneeskunde als Kobe en had een handeltje in medicijnen opgezet, die ze tijdens haar stage uit het ziekenhuis stal.

Ook Gias was een vaste klant bij haar, want ze had van alles waar je een goede high of low van kon krijgen: ritalin, dexamfetamine, benzodiazepines en zelfs opioïden. Gouden handel.

De bel ging. Bram keek uit het raam en zag Mac beneden staan. Eindelijk.

‘Je bent te laat, ouwe,’ zei hij chagrijnig. Hij trok de deur achter zich dicht.

Mac negeerde het. Ze fietsten samen naar het kantoor van Paul. Mac ging op een terrasje in de buurt zitten en Bram parkeerde zijn fiets. Voor het vier verdieping tellende grachtenpand bleef hij even staan. Hij was er al honderden keren langs gefietst en -gelopen, maar had nooit durven dromen dat hij er op een dag naar binnen zou stappen. Op een groot zwart bord aan de gevel stond in gouden letters de naam van het label gegraveerd: *Gaffer Records*.

Het volgende moment stond hij binnen. De receptioniste verzocht hem plaats te nemen op een grote chesterfieldbank die in de hal stond, in afwachting van Paul, die nog in een call bleek te zitten. Nog meer tijd waarin zijn zenuwen met hem op de loop gingen en waarin Bram nóg misselijker werd. *Niet kotsen, niet kotsen*, herhaalde een stemmetje in zijn hoofd.

‘Bram!’ galmde het ineens vanuit de lange gang, die uitkwam op de hal waar hij zat. Daar kwam hij aangewandeld: platenlegende Paul Bender. Hij droeg een grijs tweed pak met zwarte coltrui, had zijn halflange, krullende haar achterovergekamd en had een grote bril met licht getinte glazen

op. Voor Brams gevoel kwam de man in slow motion op hem afgelopen.

‘Kom verder! Sorry voor het wachten, het was m'n meisie, *trouble in paradise* zullen we maar zeggen, je weet hoe het gaat...’

Dat wist hij niet.

‘Eh, ja.’

Hij lachte er ongemakkelijk bij. Paul greep zijn hand.

‘Goed dat je er bent.’

Bij het schudden van zijn hand legde Paul zijn linkerhand op Brams handrug. Iets waar hij een ongelofelijke hekel aan had.

‘Ja. Bedankt voor de uitnodiging, leuk je te ontmoeten,’ tutoyeerde hij.

Het bleef ongemakkelijk stil terwijl Paul zijn hand bleef schudden, hem indringend aankeek en zeker vijf seconden niets zei. *Ik had hem natuurlijk met u moeten aanspreken*, dacht Bram. Die fucking zenuwen ook.

‘Kom verder!’

Samen liepen ze door de lange gang, die aan weerszijden vol hing met gouden en platina platen van artiesten die hij al van jongs af aan bewonderde. Het was even geweldig als intimiderend. Gelukkig waren ze door Pauls snelle stappen zo bij de deur van zijn kantoor. Daarbinnen hingen nóg meer gouden platen. Er stond een groot, eikenhouten bureau met daarachter een bruin leren stoel die in verhouding gigantisch leek. Aan de voorkant van het bureau stond een zielig stoeltje, dat voor Bram bestemd moest zijn.

‘Neem lekker plaats, Bram. Wil je een biertje? Of iets sterkers?’

Koffie, dacht hij. Het was half elf. Toch durfde hij het niet af te slaan.

‘Ik drink met jou mee, Paul. Dus wat jij neemt!’

‘Is het te vroeg voor cognac?’

Bram twijfelde of de platenbaas een grapje maakte, of dat het misschien een soort test was.

‘Nee hoor,’ antwoordde hij aarzelend.

Het goede antwoord. In een handomdraai schonk Paul twee kristallen glazen vol. Bram had inmiddels plaatsgenomen en keek toe hoe Paul met een diepe zucht in de stoel tegenover hem zakte. Weer viel er een ongemakkelijke stilte, waarin Paul Bram langdurig aankeek.

‘Ik zie iets in jou.’

Bram zei niets. Hij probeerde zo cool mogelijk een slok cognac te nemen. Die brandde in zijn misselijke keel.

‘En dat heb ik niet vaak, Bram. Er is iets met die kop van jou waardoor ik denk dat jij het heel goed kan gaan doen.’

Bram lachte, lichtelijk gegeneerd.

‘Dankjewel.’

‘Die hele muziek maakt tegenwoordig toch geen reet meer uit, weet je. Begrijp me niet verkeerd hoor, ik heb jullie demootje geluisterd en het is heel aardig.’

‘Dankjew-...’

‘Maar! De artiest. De kunstenaar, de entertainer, de troubadour, dat is waar de mensen voor komen.’

Bram was het totaal niet eens met zijn visie en snapte niet precies waar Paul naartoe wilde, maar hij knikte langzaam.

‘Hoeveel bandjes breken er nu tegenwoordig nog door, Bram?’

‘Eh...’

‘Nul! Precies nul!’

Bram schrok ervan. Hij nam nog een grote slok cognac. Misschien dat de alcohol de kalmeringspillen van die ochtend zou helpen aanwakkeren.

‘En zo is het toch ook altijd geweest? Vroeger had je bandjes en iedere band had een frontman: Mick Jagger, Freddie Mercury, Jim Morrison. Vertel jij mij nou eens één van de namen van de bassisten of drummers van die bands.’

‘Eh... John Deacon, Charlie Watts, John Densmore...’

Het viel weer stil in het grote kantoor. Paul had blijkbaar niet verwacht dat Bram een serieus antwoord zou geven, en Bram schoot nu in de stress, bang dat hij Paul had beledigd met zijn bijdehante opmerking.

‘Precies!’ zei Paul. ‘*Who the fuck is John Densmore!?*’

Hij greep zijn glas van het bureau, stond op en was in twee stappen bij de muur achter zijn bureau, waar een van zijn gouden platen hing.

‘Ik wil jou, Bram. Als we jou een beetje kneden kan het wel eens wat worden.’

‘Hoe bedoelt u? Alleen mij?’ Van de zenuwen was hij toch overgeschakeld naar ‘u’.

‘Solo! We gaan jou solo in de markt zetten.’

Het begon langzaam tot Bram door te dringen wat Paul bedoelde. Eigenlijk durfde hij niet tegen hem in te gaan, maar omdat zijn bandleden zo belangrijk voor hem waren, deed hij dat toch.

‘Maar... We zijn een band. Altijd al geweest. Ik zit hier namens ons alle vier, niet alleen voor mezelf.’

Paul draaide zich om.

‘O, maar ze mogen ook wel blijven, je kunt natuurlijk niet vier instrumenten tegelijk bespelen. Dat snap ik ook wel. Ik wil alleen iets heel kleins veranderen.’

Paul pakte een vel papier uit een bureaulade, smeed het voor Brams neus op het bureau en schreef er met een grote zwarte stift 'Morish's Idols' op.

'Morish's Idols,' zei Paul. 'Geweldige naam trouwens! Maar ik zeg: we laten die twee s'jes gewoon achterwege...'

Met de stift kraste hij de twee s'en zo hard door dat de inkt op het bureaublad moest zijn doorgedrukt.

'Morish Idol!' riep Paul, trots in het niets starend.

'Morish fucking Idol!'

Toen keek hij Bram aan, die niet wist wat hij moest zeggen. Pauls gezichtsuitdrukking sloeg om: van manisch enthousiast naar zakelijk en ernstig.

'Luister Bram, mijn collega's en ik waren echt onder de indruk van je muziek. Het is catchy, het is nieuw, het is precies waar we naar op zoek zijn. We willen een aantal singles en een EP met je opnemen. Als alles goed gaat met de distributie en de streams daarvan, en ik ben ervan overtuigd dat dat met ons marketingteam wel gaat lukken, dan ga ik je een contract aanbieden voor drie platen onder ons label.'

Met die zin had hij Brams volledige aandacht te pakken. Een echte studio in. Drie platen. Alles waar hij ooit van had gedroomd. Letterlijk alles wat hij ooit had gewild, werd hem in één zin aangeboden. Hij bleef stil.

'Je gaat me toch niet vertellen dat je erover na wil denken hè?'

Dat wilde hij inderdaad.

'Nee. Nee, natuurlijk niet!'

Paul stak zijn hand uit, en Bram pakte hem beet.

'Welkom aan boord, Morish Idol.'

II

De zon was inmiddels langzaam maar zeker achter de horizon verdwenen en de maan legde een zachte gloed over het wolkendek dat onder hen hing. Ze zouden de hele nacht vliegen. Gias drukte ongeduldig voor de tweede keer vijf keer achter elkaar op het serviceknopje om een stewardess op te roepen. Uiteindelijk kwam weer dezelfde stewardess door het gangpad op hen aflopen. Voor ze Gias te woord stond, wierp ze een bezorgde blik op Bram, met zijn wit weggetrokken gezicht. Hij zag er nog altijd uit als een lijk.

‘Kan ik iets voor u doen?’ vroeg ze toen aan Gias.

‘Zeker!’ zei hij. ‘Mogen wij misschien vier... eh... whisky’s, jongens?’

‘Ik hou helemaal niet van whisky,’ zei Lennart, wat niemand hoorde of iedereen negeerde.

‘Ja doe maar vier whisky’s, en doe ook maar een flesje water voor ons spookje daar.’

Daarmee verwees hij uiteraard naar Bram, die zonder zijn ogen te openen een middelvinger in de richting van Gias opstak. De stewardess lachte.

‘Komt er zo aan voor u.’

Toen ze wegliep, merkte Lennart dat hij een beetje beledigd was. Net deed ze nog zo flirterig en nu had ze hem niet eens meer aangekeken. Het was ook Gias opgevallen.

‘Nou, zo snel kan het gaan vriend.’

Lennart rolde met zijn ogen. Dit was duidelijk het begin van een poging van Gias om hem zodanig op te naaien dat hij uiteindelijk zou opstaan, verhaal zou gaan halen bij de stewardess en een wanhopige poging zou doen om haar mee het toilet in te krijgen. Hij vond het niet eens erg. Bij de ‘mile high club’ horen was altijd al een droom van hem geweest

‘Misschien lukt het je op de terugweg.’

Gias sloeg liefkozend een arm om zijn vriend heen, die direct door Lennart werd afgestoten. Als iemand zei dat hij iets niet kon was het voor hem altijd een reden om het wél te doen.

‘Je kunt niet altijd zes gooien.’

Die open deuren hielpen altijd om Lennart overstag te krijgen, om hem datgene te laten doen wat Gias graag wilde zien. Dat wist Gias, en Lennart wist dat Gias dat wist, en toch liet hij zich iedere keer weer opnaaien. Dat, en het feit dat zijn ego toch ergens was geschaad, leidde ertoe dat Lennart allang had besloten achter de stewardess aan te gaan.

‘Onderschat de kracht van deze bruine kijkers niet hè, Gé,’ zei hij terwijl hij naar zijn donkerbruine ogen wees en Gias indringend aankeek.

Gias zweeg, keek in zijn tijdschrift alsof het hem niets interesseerde en sloeg een bladzijde om.

‘Nou. Zet hem op.’

Lennart klom direct over Bram heen en liep door het gangpad naar de achterkant van het vliegtuig. Gias kon het niet laten om